

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.979,21 zł (pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.630,99 zł (dwa tysiące sześćset trzydzieści złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
3. nakazuje zwrócić powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 186,01 zł (sto osiemdziesiąt sześć złotych jeden grosz) tytułem niewykorzystanej części zaliczki.

Sygn. akt VIII C 195/22

UZASADNIENIE

W dniu 2 marca 2021 roku powód T. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. (uprzednio w Ł.) powództwo o zasądzenie kwoty 5.979,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 8 lipca 2019 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R. o nr rej. (...), będący własnością R. P. (1). Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. W związku ze zdarzeniem poszkodowana wynajęła pojazd zastępczy za kwotę 190 zł brutto doba (cena ze zniesieniem limitów i ograniczeń), który użytkowała przez okres 45 dni. Jednocześnie poszkodowana przelała na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego. Po rozpoczęciu najmu powód niezwłocznie zgłosił szkodę pozwanemu, poinformował o rozpoczęciu wynajmu auta zastępczego, a także zwrócił się do niego o podanie podmiotu, który może zrealizować najem pojazdu. Do czasu zakończenia umowy najmu pozwany nie przesłał oferty najmu pojazdu zastępczego.

W dalszej kolejności pełnomocnik wskazał, że z tytułu najmu auta zastępczego powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 8.549,91 zł i w dniu 7 grudnia 2020 roku wezwał pozwanego do zapłaty. Pozwany w dniu 9 grudnia 2020 roku wydał decyzję o przyznaniu odszkodowania w kwocie 2.570,70 zł, redukując stawkę najmu do 135,50 zł brutto oraz uznając za zasadny czas trwania najmu 19 dni.

(pozew k. 3-5v.)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że powód w żaden sposób nie udowodnił, iż czas w jakim wynajmowany był pojazd zastępczy był czasem pozostającym w adekwatnym związku przyczynowo- skutkowym pomiędzy zdarzeniem a koniecznością naprawy uszkodzonego pojazdu. Pełnomocnik pozwanego podniósł, że nie może ponosić odpowiedzialności za złą organizację pracy warsztatu, podkreślając, że warsztat jako profesjonalista do oceny jaki jest zakres uszkodzeń i które elementy wymagają wymiany bądź naprawy w uszkodzonym pojeździe nie potrzebował zatwierdzenia przez ubezpieczyciela kosztorysu naprawy. Pełnomocnik zaznaczył, że poszkodowany jest obowiązany do zmniejszenia skutków powstałej szkody, które należy rozumieć jako podjęcie wszelkich istotnych czynności zmierzających do zaprzestania rozprzestrzeniania się jej rozmiaru. Wskazał, że warsztat jako profesjonalista winien przeprowadzić naprawę niezwłocznie i w sposób zorganizowany Poszkodowana umieszczając pojazd uszkodzony w zakładzie naprawczym, powinna sugerować się czasem naprawy pojazdu, a nie możliwością korzystania z pojazdu zastępczego na koszt ubezpieczyciela. Zdaniem pozwanego powód nie udowodnił zasadności najmu pojazdu w szczególności tego, że poszkodowana nie posiadała innego pojazdu, a nadto że pojazd zastępczy był jej niezbędny.

Pełnomocnik pozwanego podkreślił, że na ogólnodostępnej stronie internetowej ubezpieczyciela zamieszczone zostały dokładne informacje dotyczące pojazdu zastępczego zawierające wskazanie, że pojazd zastępczy, który może być zorganizowany, odpowiadać będzie klasie pojazdu uszkodzonego oraz o weryfikacji stawki najmu w przypadku skorzystania z oferty firmy zewnętrznej, została także określona kwestia segmentacji pojazdów. Wobec powyższego zdaniem pełnomocnika pozwanego przyjąć należy, że poszkodowana została poinformowana o możliwości najmu pojazdu zastępczego udostępnionego przez pozwaną oraz o okoliczności, iż pozwana w przypadku najmu pojazdu zastępczego od innej firmy, pokrywa koszt najmu do akceptowanych przez ubezpieczyciela stawek odpowiednich dla klasy pojazdu uszkodzonego. W związku z powyższym pozwany był w pełni uprawniony do weryfikacji dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego zgodnie z przekazaną poszkodowanej instrukcją. Pełnomocnik wskazał, że poszkodowana mogła podjąć kontakt z pozwanym i uzyskać pełną informację w kwestii najmu pojazdu zastępczego, świadomie podjąć decyzję co do zawarcia umowy i zabezpieczyć pojazd na dzień przekazania pojazdu uszkodzonego do warsztatu naprawczego. Podniósł, że stawka zastosowana przez powoda jest zawyżona i nie występuje powszechnie na rynku lokalnym.

(odpowiedź na pozew k. 33-42)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnicy stron wypowiedzieli się również co do opinii biegłego sądowego.

(pismo procesowe k. 72-73, k. 148-148v., k. 149-151; protokół rozprawy k. 104-106, k. 159)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lipca 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R. o nr rej. (...), którego właścicielem jest R. P. (2). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. Po kolizji przedmiotowy pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy. Poszkodowana tego samego dnia zleciła naprawę przedmiotowego pojazdu serwisowi naprawczemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z.. Zgłoszeniem zaistniałej szkody pozwanemu ubezpieczycielowi zajmował się serwis naprawczy, który został upoważniony przez poszkodowaną do podejmowania wszelkich czynności związanych ze szkoda.

(zeznania świadka R. P. (2) 00:05:19- 00:14:52 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 24 sierpnia 2021 roku k. 104-106)

W dniu 9 lipca 2019 roku R. P. (1) zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajęła samochód marki P. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 110 zł brutto (stawka dla klasy pojazdu C, a więc tożsamej z klasą uszkodzonego pojazdu), natomiast cena końcowa 190 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej. W związku z umową poszkodowana upoważniła powoda do zaciągania wszelkich informacji dotyczących przedmiotowej szkody.

Tego samego dnia powód zawarł z R. P. (2) umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego w stosunku do wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przełał na rzecz powoda.

W tym czasie R. P. (2) nie dysponowała innym samochodem, który mogłaby użytkować. Poszkodowana używała pojazdu zastępczego do celów prywatnych. Poszkodowana nie dostała propozycji od ubezpieczyciela dotyczącej najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowana nie kontaktowała się z ubezpieczycielem, nikt z pracowników serwisu nie przekazał poszkodowanej informacji o propozycji ubezpieczyciela w zakresie najmu pojazdu zastępczego.

W dacie zawarcia umowy, o której mowa, powód przesłał pozwanemu druk zgłoszenia szkody oraz poprosił o pilną organizację pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody oraz o wskazanie podmiotu realizującego wynajem i jego regulaminu wynajmu. W treści wiadomości powód oświadczył, że jeżeli ubezpieczyciel nie wskaże żadnego podmiotu w ciągu 24 godzin od otrzymania wiadomości powód oświadczył, że będzie kontynuował wynajem pojazdu zastępczego na zasadach S.pl.

Pozwany nie przedstawił powodowi żadnej oferty najmu pojazdu zastępczego.

(wydruk wiadomości email k. 15-15v., k. 16, zeznania świadka R. P. (2) 00:05:19- 00:14:52 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 24 sierpnia 2021 roku k. 104-106, umowa cesji wierzytelności k. 20, oświadczenie k. 20v., upoważnienie k. 20, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 19-19v.)

Warsztat naprawczy czekał z rozpoczęciem naprawy do dnia wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela za szkodę w pojeździe. Serwis naprawczy otrzymał kosztorys w dniu 17 lipca 2019 roku. Następnego dnia serwis naprawczy przesłał pozwanemu swój kosztorys naprawy do akceptacji. W dniu 19 lipca 2019 roku ubezpieczyciel odesłał zweryfikowany kosztorys, zaś dopiero 1 sierpnia 2019 roku przyjął odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie i wypłacił odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe. Serwis naprawczy w dniu 2 sierpnia 2019 roku zamówił niezbędne części które zostały dostarczone do serwisu w dniu 6 sierpnia 2019 roku. Następnie nastąpił przestój w naprawie spowodowany oczekiwaniem na wolne stanowisko naprawcze. Rozpoczęcie naprawy nastąpiło w dniu 14 sierpnia 2019 roku, a jej zakończenie w dniu 22 sierpnia 2019 roku, zaś 23 sierpnia 2019 roku poszkodowana odebrała pojazd i zdała samochód zastępczy.

(harmonogram naprawy k. 14, zeznania świadka R. P. (2) 00:05:19- 00:14:52 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 24 sierpnia 2021 roku k. 104-106, umowa najmu k. 19-19v.)

W dniu 7 grudnia 2020 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.549,91 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 45 dni, z terminem płatności do dnia 21 grudnia 2020 roku. Pismem doręczonym tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z wystawionego dokumentu księgowego.

Decyzją z dnia 9 grudnia 2020 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 2.570,70 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Wyjaśnił, że dokonał weryfikacji stawek najmu oraz jego okresu. Wskazał, że uznał stawkę na poziomie 110 zł netto. Z kolei za uzasadniony czas najmu przyjęto 19 dni (7 dni- od dnia zgłoszenie szkody do dnia przekazania kalkulacji naprawy, 1 dzień- zgłoszenie konieczności wykonania oględzin dodatkowych. 4 dni technologicznego czasu naprawy, 2 dni- dni wolne

od pracy w okresie naprawy, 2 dni- czas na zamówienie części zamiennych niezbędnych do wykonania naprawy, 2 dni- dni przeznaczone na kontakt z serwisem naprawczym).

(faktura k. 18v., wydruk wiadomości e-mail k. 17-17v., wezwanie k. 18, decyzja k. 12-13)

Uzasadniony czas naprawy samochodu R. o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 8 lipca 2019 roku z uwzględnieniem wszystkich czynników wpływających na okres najmu, w tym likwidacji szkody, czynności organizacyjnych związanych z naprawą oraz technologicznego czasu naprawy oraz czasu najmu samochodu zastępczego określony został na 45 dni kalendarzowych. Technologiczny czas naprawy określony został na 5 dni.

Stawki dobowe za najem pojazdu zastępczego segmentu C klasy R. (...) stosowane w wypożyczalniach na terenie Ł. w okresie lipiec- sierpień 2019 roku oferujących najem pojazdu zastępczego na czas naprawy z uwzględnieniem czasu najmu odpowiadającemu uzasadnionemu czasowi naprawy tj. 45 dni wynosiły od 87,10 zł do 274,80 zł na dobę / netto.

(opinia biegłego sądowego z załącznikami k. 124-138)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego J. Ż.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. Opinia biegłego sądowego w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem.

Na rozprawie w dniu 6 grudnia 2022 roku Sąd na podstawie art. 235 ze zn. 2 § 1 k.p.c. pominął wniosek powoda o dalsze uzupełnienie opinii przez biegłego bowiem zarzuty powoda dotyczyły kwestii niewymagających wiedzy specjalnej. Powód kwestionował opinię wyłącznie w zakresie w jakim biegły uznał oczekiwanie na stanowisko naprawcze za nieuzasadnioną zwłokę w procesie naprawy uszkodzonego pojazdu. Zdaniem Sądu zarzuty powoda w tym zakresie są uzasadnione, bowiem z twierdzeniami biegłego co do kwestionowanych okoliczności nie sposób się zgodzić. Sąd podziela stanowisko wyrażone przez pełnomocnika powoda, że trudno oczekiwać od warsztatu naprawczego by przez okres oczekiwania na przyjęcie odpowiedzialności przez ubezpieczyciela blokował stanowisko naprawcze, tym bardziej gdy nie jest wiadomym, czy naprawę taką będzie można rozpocząć. Stoi to w sprzeczności z ekonomiką organizacji pracy warsztatu naprawczego, bowiem wyłączając stanowisko na czas oczekiwania na decyzję ubezpieczyciela, dany warsztat przeprowadziłby o wiele mniej napraw. Takie postępowanie jawi się jako nieracjonalne i niewątpliwie działałoby na szkodę warsztatu naprawczego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu

Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 8 lipca 2019 roku, w wyniku którego należący do R. P. (2) samochód marki R. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany zweryfikował do kwoty 110 zł netto oraz okres najmu, który pozwany uznał za zasadny przez 19 dni.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela,

jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia

24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że bezpośrednio po zawarciu umowy najmu powód zwrócił się do pozwanego z prośbą o wskazanie podmiotu, który w imieniu ubezpieczyciela zorganizowałby najem auta zastępczego oraz o przesłanie regulaminu wypożyczalni, oraz o zamiarze kontynuowania najmu samochodu zastępczego na własnych zasadach w przypadku braku reakcji ze strony ubezpieczyciela. Pomimo prośby powoda, pozwany nie przesłał informacji na temat najmu auta zastępczego. Pozwany podnosił, iż na stronie internetowej ubezpieczyciela znajduje się informacja o możliwości najmu pojazdu zastępczego oraz o możliwości weryfikacji przez ubezpieczyciela stawek dobowych najmu w przypadku najmu pojazdu we własnym zakresie oraz, że poszkodowany może skontaktować się z ubezpieczycielem w celu uzyskania szczegółowych informacji. Tak podana informacja nie poddaje się jednak jakiegokolwiek weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter (na stronie ubezpieczyciel nie zamieścił umów, które łączą go z podmiotami świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni), nie sposób także ustalić, czy jest to stawka podstawowa, czy najemca jest obciążony dodatkowymi opłatami itp. Podkreślić wreszcie należy, że trudno uznać zamieszczoną na stronie internetowej informację ubezpieczyciela, za przedstawienie poszkodowanej, czy powodowi konkretnej propozycji najmu. Zgłaszający szkodę powód wprost zwrócił się do pozwanego o przedstawienie mu oferty najmu, na co pozwany nie zareagował w żaden sposób, nie poinformował także powoda, iż informacje w tym zakresie znajdują się na stronie internetowej. Trudno oczekiwać od powoda, który zwrócił się do ubezpieczyciela w ramach przedmiotowego postępowania likwidacyjnego, by w przypadku nieprzedstawienia oferty najmu przez pozwanego, pomimo wyraźnego zgłoszenia takiej potrzeby, samodzielnie przeszukiwał informacji zamieszczonych na stronie internetowej ubezpieczyciela. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. Powód zwrócił się o przedstawienie konkretnej oferty i został całkowicie zignorowany przez ubezpieczyciela. W ocenie Sądu inercją pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanym. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie przedmiotowej umowy, a następnie, aby dokonał weryfikacji jej postanowień. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanemu zarzutu, że nie współpracował z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Jak wyjaśnił bowiem Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, tak aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego, ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności przez ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie poszkodowana została pozbawiona prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki głównej, jak i opłat dodatkowych za zniesienie udziału własnego w szkodzie. Pozwany ignorując wiadomość przesłaną przez powoda, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanej, która poniosła szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości weryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Nadto pozwany nie udowodnił, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru. Z opinii biegłego wynika, że stawka powoda mieści się w granicach stawek rynkowych najmu pojazdu obowiązujących na rynku (...) w 2019 roku, co więcej stawka zastosowana przez powoda znajduje się poniżej średniej stawki rynkowej.

Wprawdzie należy dopuścić możliwość, że pozwany za niższą stawkę mógł zaproponować najem na tożsamy, bądź nawet lepszych warunkach, niż te, które przedstawił powód i wówczas kontynuowanie najmu po wyższej cenie nie znajdowałoby ekonomicznego uzasadnienia, rzecz jednak w tym, że pozwany nawet nie starał się wykazać, że tego typu sytuacja miała miejsce na gruncie niniejszej sprawy. Wszak, o czym była już mowa, ubezpieczyciel, choć dysponował wiedzą na temat wynajęcia przez poszkodowaną auta zastępczego od powoda, nie przedstawił żadnej informacji, która pozwalałaby poszkodowanej na porównanie jego oferty z propozycją T. B.. Końcowo przypomnienia wymaga, że stosowana przez powoda stawka najmu została wykazana w odpowiedni sposób, powód przedłożył bowiem umowę najmu wraz z cennikiem, a także fakturę VAT. Jak wskazał zaś Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 29 kwietnia 2019 roku (XIII Ga 1307/18, L.) w sytuacji, w której poszkodowany najmuje pojazd zastępczy na wolnym rynku i najem ten jest udokumentowany, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar dowodu, że taka stawka jest nierynkowa i zawyżona (tak również SO w Łodzi w wyroku z dnia 22 lipca 2019 roku, XIII Ga 1543/18, L.). Reasumując Sąd uznał, że powód był uprawniony do przyjęcia stawki dobowej na poziomie 190 zł brutto.

W ocenie Sądu powód był także uprawniony do naliczenia opłaty za najem za okres 45 dni, co znajduje potwierdzenie także w opinii biegłego sądowego. Aż do dnia 17 lipca 2019 roku warsztat naprawczy oczekiwał na kosztorys naprawy, a więc dokument, który pozwalał na rozeznanie się w zakresie opłacalności naprawy. Samo przesłanie kosztorysu nie jest jednoznaczne z wypłatą świadczenia. W dniu 18 lipca 2019 roku warsztat naprawczy przekazał pozwanemu swój kosztorys naprawy do zatwierdzenia. W dniu 19 lipca 2019 roku pozwany odesłał warsztatowi kosztorys naprawy, jednakże dopiero w dniu 1 sierpnia 2019 roku pozwany potwierdził przyjęcie przez siebie odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie. Oczywiście jest przy tym, że poszkodowany w szkodzie likwidowanej z OC sprawcy nie jest zobowiązany do rozpoczęcia naprawy zanim otrzyma kosztorys. Nie sposób bowiem uznać, aby poszkodowany był w stanie racjonalnie zorganizować naprawę pojazdu bez dysponowania wiedzą w zakresie tego, jaki zakres uszkodzeń został uznany przez ubezpieczyciela, jakie elementy zakwalifikowano do wymiany, a jakie do naprawy, jaka jest akceptowalna stawka za rbg itp. W ocenie Sądu brak jest także podstaw do przyjęcia, iż poszkodowany winien angażować własne środki celem naprawy czy też nabycia nowego pojazdu. Jak wyjaśnił przy tym Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2020/3/28), zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Stanowisko to zostało podtrzymane także w późniejszych uchwałach. W ocenie Sądu skoro pozwany przyjął odpowiedzialność dopiero w dniu 1 sierpnia 2019 roku, to dopiero z tym dniem poszkodowana mogła podjąć działania zmierzające do naprawy pojazdu. Niezwłocznie zamówione części zostały dostarczone do warsztatu w dniu 6 sierpnia 2019 roku, następnie nastąpiło 7 dni przestoju (z uwzględnieniem dni wolnych od pracy) na wolne stanowisko. Jak już wyżej wskazano, zdaniem Sądu, trudno wymagać od serwisu naprawczego, by mając dużo czasu w oczekiwaniu na decyzję ubezpieczyciela musiał on zaplanować naprawę, bowiem nie sposób tego dokonać nie wiedząc, czy ubezpieczyciel w ogóle przyjmie odpowiedzialność za przedmiotową szkodę, czy nie. Nielogicznym wydaje się by warsztat miał blokować stanowisko naprawcze, tym samym wyłączając je z codziennego użytku i działając na własną niekorzyść. Wobec powyższego okres oczekiwania na wolne stanowisko naprawcze jest w pełni uzasadniony. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że pozwany nie wykazał, że poszkodowana byłaby w stanie naprawić pojazd w podanym przez niego terminie, a jednocześnie nie podważył skutecznie wyliczenia przedłożonego przez powoda.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.979,21 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie

termin wymagalności świadczenia wynikał z wystawionej przez powoda faktury, przy czym powód żądał odsetek od daty późniejszej.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.630,99 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 400 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 1.800 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wykorzystaną zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 413,99 zł.

Jednocześnie Sąd nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa kwotę 186,01 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.